

vrijdag

10.02.17

zaterdag

11.02.17

20.00 Concertzaal

19.15 Inleiding door

Gloria Carlier

nicht schlafen

les ballets C de la B / Alain Platel

CONCERTGEBOUW BRUGGE

Alain Platel (BE) is orthopedagoog van opleiding. Al heel vroeg had hij een grote belangstelling voor kunst en theater. Op elfjarige leeftijd werd hij toegelaten tot de Marcel Hoste Mimeschool. Na zijn studies volgde hij les aan de Paul Griinwis Ballet Akademie en in 1980 nam hij deel aan een workshop van de Canadese choreografe Barbara Pearce. In 1986 richtte hij les ballets Contemporains de la Belgique, of korter les ballets C de la B op. Alain Platel maakte furore met twee indrukwekkende drieluiden. Enerzijds de grote dansstukken met livemuziek: *La Tristeza Complice*, *Iets op Bach* en *Wolf*; anderzijds de theatervoorstellingen *Moeder en Kind*, *Bernadetje* en *Allemaal Indiaan*, die hij in samenwerking met Arne Sierens realiseerde. Platels werk valt niet gemakkelijk in hokjes te plaatsen. Dat uit zich ook in zijn keuze van dansers en acteurs. Professionelen naast amateurs, kinderen naast volwassenen, uit diverse culturen en uit alle lagen van de samenleving. Het onvolmaakte en het kwetsbare vormen de uitgangspunten van zijn werk dat gekenmerkt wordt door humor, vitaliteit en ogenschijnlijke chaos.

Berlinde De Bruyckere (BE) woont en werkt in Gent. In februari 2010 ontving ze de Vlaamse Cultuurprijs 2009 voor Beeldende Kunst. De Bruyckeres beelden, installaties en tekeningen vertellen de grote verhalen: lijden, hoop, kwetsbaarheid, verlangen. De vormtaal en de gebruikte materialen worden gekozen om hun metaforische karakter. Al meer dan twintig jaar werkt zij aan een heel eigen vocabularium, waarbinnen zich geleidelijk aan een geraffineerde, melancholische benadering van mens en maatschappij heeft ontplooid. In 2013 vertegenwoordigde zij België op de Biënnale van Venetië met het project *Kreupelhout-Cripplewood*, dat zij realiseerde in samenwerking met de Nobelprijswinnaar J.M.Coetzee.

Steven Prengels (BE) studeerde in 2009 af als master in de compositie aan het Conservatorium van Amsterdam in de klas van Wim Henderickx, bij wie hij eveneens een master compositie behaalde aan het Conservatorium van Antwerpen in 2007. Daarvoor studeerde hij aan het Lemmensinstituut en de KU Leuven. Zijn werk bestaat uit een ruime waaier van artistieke domeinen: van muziek voor orkest, theater, dans en kortfilm tot beeldende kunsten. Zijn werk werd reeds uitgevoerd door de Belgische Kamerfilharmonie (Casco Phil), Brussels Philharmonic, de Filharmonie, SPECTRA en het Nieuw Ensemble Amsterdam. Hij maakte het muzikaal concept voor *Gardenia* (2010) en *En avant, marche!* (2015) van Alain Platel en Frank Van Laecke. Andere samenwerkingen met Alain Platel volgden: voor *C(H)EURS* (2012) creëerde Steven Prengels additionele muziek en soundscapes naast de muziek van Wagner en Verdi. Hij werkte ook mee aan *tauberbach* (2014).

Alain Platel: regie
Steven Prengels: compositie & muzikale leiding
Bérenghère Bodin, Boule Mpanya, Dario Rigaglia, David Le Borgne, Elie Tass, Ido Batash, Quan Bui Ngoc, Romain Guion, Russell Tshiebua, Samir M'Kirech: creatie & uitvoering
Hildegard De Vuyst: dramaturgie
Jan Vandenhout: muzikale dramaturgie
Quan Bui Ngoc: artistieke assistentie
Berlinde De Bruyckere: decorontwerp
Carlo Bourguignon: lichtontwerp
Bartold Uyttersprot: geluidsontwerp
Dorine Demuynck: kostuumontwerp
Wim Van de Cappelle: stagemanager
Valerie Desmet: productieleiding
Steve De Schepper: tourmanagement

productie: les ballets C de la B
 coproductie: Ruhrtriennale, La Bâtie-Festival de Genève, la Biennale de Lyon, L'Opéra de Lille, MC93 – Maison de la Culture de la Seine-Saint-Denis, TorinoDanza, Holland Festival, Ludwigsburger Schlossfestspiele, Kampnagel Hamburg
 spreiding: Frans Brood Producties

met de steun van Stad Gent, Provincie Oost-Vlaanderen, de Vlaamse Overheid & Port of Ghent

met dank aan Universiteit Gent en Prof. Dr. Paul Simoens en Marianne Doom, Guy Cuypers & team, Alexi Williams, Bart De Pauw, Bob en Monir, K49814, Isnelle da Silveira, Lieven Vandeweghe, Griet Callewaert, de vrijwilligers en het personeel van atelier Berlinde De Bruyckere, Pierre Philippe Hofmann, Manège de Hoefslag in De Pinte, Warner Classics

1. Hör auf zu beben
uit Gustav Mahlers *Symfonie nr. 2 in c* (1888-1894) (arr. Steven Prengels)
2. Pastorale
op basis van *Langsam, schleppend* uit Gustav Mahlers *Symfonie nr. 1 in D* (1887-88) (gehercomponeerd door Steven Prengels)
3. Adagietto
Adagietto uit Gustav Mahlers *Symfonie nr. 5 in cis* (1901-02)
4. O Mensch
Sehr langsam uit Gustav Mahlers *Symfonie nr. 3 in d* (1893-96)
5. Breathing – Mahler
Adagio uit Gustav Mahlers *Symfonie nr. 9 in D* (1908-09) (fragment)
soundscape van Steven Prengels op basis van K49814's opnames van ademende dieren
6. Den Tod
op basis van *maestoso* uit Gustav Mahlers *Symfonie nr. 2 in c*
Den Tod niemand zwingen kunnt uit Johann Sebastian Bachs *Christ lag in Todes Banden*, BWV4 (1707) (arr. Steven Prengels)
7. Scherzo
op basis van *Scherzo* uit Gustav Mahlers *Symfonie nr. 7 in e* (1904-05) (gehercomponeerd door Steven Prengels)
8. Ambula Makasa
van Boule Mpanya, Russell Tshiebua en de cast

nicht schlafen

- 9 Bells
op basis van *Allegro energico* uit Gustav Mahlers *Symfonie nr. 6 in a* (1903-1904)
en Johann Strauss Jr.'s *Kaiser-Walzer* (1889)
10. Pygmeesong
van Boule Mpanya, Russell Tshiebua
en de cast
11. The Fourth
Ruhevoll uit Gustav Mahlers *Symfonie nr. 4*
(1899-1900) (fragment)
Hör auf zu beben (Gustav Mahler /
Steven Prengels)
Bulelela van Boule Mpanya en
Russell Tshiebua
12. Breathing – Counterpoint
soundscape van Steven Prengels
op basis van K49814's opnames van
ademende dieren
13. The Second
Allegro maestoso uit Gustav Mahlers
Symfonie nr. 2 in c

De nieuwe voorstelling van regisseur Alain Platel vertrekt – op voorstel van Gerard Mortier – bij werk van de Oostenrijkse componist Gustav Mahler. Voor Platel was het geen liefde op het eerste gezicht, al raakte hij uiteindelijk wel helemaal in de ban van de muziek. Aanvankelijk voelde hij vooral affiniteit met het tijdsgewricht dat Mahler in zijn werk tot uitdrukking brengt: een tijd van grote versnelling en ontwrichting in aanloop naar de Eerste Wereldoorlog. Samen met componist Steven Prengels en muziekdramaturg Jan Vandenhoutte grast Platel door het werk, en koos eerst voor de trage stukken, alvorens overstap te gaan voor het nerveuze en contrastrijke werk. Voor de uiteindelijke selectie wordt uit zowat alle symfonieën geput, met uitzondering van de *Achtste*. Componist Steven Prengels zet Mahler hier en daar naar z'n hand, contrasteert met de polyfone gezangen van Boule Mpanya en Russell Tshiebua en brengt geluiden binnen van koebellen of slapende dieren – opnames die Platel toegespeeld kreeg van K49814 (codenaam) die van de registratie van slapende dieren een levenswerk gemaakt heeft (<http://atmenohnepause.org>). Naast het orkestrale werk, staan twee liederen: een op tekst van Nietzsche uit *Also sprach Zarathustra: O Mensch*, door Nietzsche zelf een danslied genoemd. Het andere lied komt uit koorwerk uit de *Tweede symfonie* en loopt als een leitmotiv doorheen de voorstelling: *Hör auf zu beben, bereite dich zu leben*. Bij wijze van contrast klinkt even een cantate van Bach: *Den Tod niemand zwingen kunnt*. Daarmee zijn de grote krijtlijnen uitgezet: dag en nacht, leven en dood, lust en lijden.

Die voorliefde voor de grote thema's van lijden en dood heeft Platel gemeen met de beeldende kunstenaar Berline De Bruyckere. Hun bewondering is wederzijds.

In het decor dat De Bruyckere voor *nicht schlafen* ontworpen en gerealiseerd heeft, staat een beeld centraal van dodepaardenlichamen, opeengestapeld op een sokkel, als een verstilde herinnering. Het is een bijna obscene beeld van verwrongen, in elkaar hakende kadavers, versteven in een eeuwige omhelzing. De lichamen vertonen gaten zoals het gigantische deken dat de scène omzoomt. Dat deken doet terugdenken aan de veiligheid van de kindertijd, maar de schimmelplekken en de gaten vertellen een ander verhaal. Welke catastrofe, welke slijtageslag, heeft hier plaatsgevonden?

Tussen de vele foto's aan de muur van de repetitieruimte – beelden die inspiratie leveren voor kostuums of improvisaties – hing een foto van het Nederlandse theatergezelschap Schwalbe: een speler ligt op de grond en wordt de kleren van het lijf gescheurd door twee andere spelers die elk een andere kant optrekken. Het gevecht waartoe die foto inspireerde, vormt in al zijn performatieve kracht de inhoudelijke kern én de grote toetssteen voor regisseur Platel. Het is het geweld dat door de dunne laag beschaving breekt die gemeenschappen bij elkaar houdt. Hoe een even opwindende uitweg te vinden die zich wegkeert van dit geweld? In een lange improvisatie aan het eind, op muziek van de *Tweede symfonie* (eerste deel), biedt de voorstelling ruimte voor een zoektocht naar vitaliteit en levensvreugde. De ploeg dansers waarmee Platel deze zoektocht aangaat, bestaat uit een mix van anciens en nieuwkomers. Onder de anciens: Elie Tass (*vsprs, pitié!*, *Out of Context-for Pina, tauberbach*), Ido Batash (*(H)CEURS*), Romain Guion (*(H)CEURS*) en Berengère Bodin (*(H)CEURS, tauberbach*). Tijdens audities ontmoette Platel Samir M'Kirech, Dario Rigaglia en David Le Borgne.

De twee Congolese performers Russell Tshiebua en Boule Mpanya zijn de twee backing vocals die Platel in *Coup Fatal* naar de voorgrond haalde. In deze ploeg spelen contrasten zoals man/vrouw; zwart/wit; jood/arabier; danser/zanger. Maar Platel speelt de individuele verschillen nauwelijks uit, en kiest in deze voorstelling voor het collectieve. Het groepsgebeuren heeft de overhand op de individuele verschillen.

Waar *tauberbach* (de creatie van Platel uit 2014) de existentie tekende van een mens, verloren op de vuilnisbelt van de beschaving, en van zijn potentieel tot transformatie, tekent *nicht schlafen* de existentie van de mens als sociaal dier, de groep, de gemeenschap. En toch ook de wankelende hoop om niet weer te eindigen in grootschalige vernietiging. Ook al schetst de muziek van Mahler een versplinterde wereld: net voor het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog waarin de wereld daadwerkelijk uiteenspatte. Van *Coup Fatal* (creatie met Congolese muzikanten uit 2014) heeft Platel de ongelooflijke levensdrift geleerd van mensen die in onleefbare situaties zitten. Dat potentieel, die mogelijkheid tot transformatie, wil deze groep dansers elke voorstelling opnieuw opzoeken, zonder vangnet. Dansen op leven en dood.

Hildegard De Vuyst

Het werkproces van *nicht schlafen* inspireerde Griet Callewaert tot een aantal beelden. U kan ze bekijken op Foyer parterre.

In samenwerking met Cultuurcentrum Brugge

Uw applaus krijgt kleur dankzij de bloemen van Bloemblad.

Muziek voor een gebroken wereld

Sinds de voorstelling *Gardenia* werkt Alain Platel geregeld samen met de Belgische componist Steven Prengels, die niet alleen de soundscapes bij de dansvoorstellingen van de Gentse choreograaf en regisseur creëert, maar ook de muzikale leiding van het geheel in handen heeft. In *nicht schlafen* laten zij zich inspireren door de symfonieën en liederen van Gustav Mahler. De Weense componist schreef zijn muziek aan het eind van de 19e eeuw en tijdens de eerste tien jaren van de 20e eeuw. Het was een tijd van grote onzekerheid. Zowel de dagelijkse gesprekken als de media hadden het voortdurend over nieuwe technologieën, globalisering, terrorisme, sociale spanningen en nieuwe vormen van communicatie. De wereld versnelde en men wist niet waar dit alles zou eindigen. Mahler was de zoon van Joodse ouders, werd geboren in een Gasthof en groeide op in de buurt van een legerkazerne. Op jonge leeftijd stierven zes van zijn broertjes en zusjes de kinderdood. Volks- en dansmuziek, militaire marsen, treurmarsen en Joodse muziek versmolten al vroeg in zijn muzikale verbeelding en zouden tot in zijn laatste werken essentiële bestanddelen van zijn muzikale taal blijven. Zijn muziek is een nerveuze reis door de botsende klankwerelden van zijn jeugd waarin feest, rouw en tromgeroffel voortdurend gelijktijdig aanwezig waren. Gustav Mahler schreef gefragmenteerde muziek voor een gebroken wereld, die op het punt stond te verdwijnen.

Steven Prengels: 'Als een seismograaf registreerde Mahlers muziek de ondergrondse spanningen van de jaren voor de Eerste Wereldoorlog. De tijd waarin Mahler leefde, vertoont veel parallellen met onze tijd, zodat zijn muziek ook lijkt te resoneren met een actueel levensgevoel. Het boek *Der taumelnde Kontinent. Europa 1900-1914*

waarin de historicus Philipp Blom de jaren voor de Eerste Wereldoorlog beschrijft, was één van de inspiratiebronnen tijdens het creatieproces van *nicht schlafen*.'

Alain Platel: 'Ik heb me er aanvankelijk tegen verzet om een voorstelling rond Mahler te maken. Ik had niets met die laatromantische symfonische muziek. Toen ik het boek van Blom las, vond ik het plots een interessante uitdaging om met Mahler aan de slag te gaan. Wat ik de laatste dagen lees over Donald Trump of Erdogan, over de terreur van IS, de Brexit en het nationalisme overal in Europa, vertoont beangstigend veel parallellen met de tijd waarin Mahler leefde. Heel wat vrienden en collega's die de repetities in onze studio in Gent de voorbije weken bezochten, zeiden dat de voorstelling een erg hedendaags gevoel van verwarring, angst, onzekerheid en explosief geweld weergeeft, ook al lijkt men op het eerste zicht naar een archaïsche, primitieve stam op de scène te kijken.'

Had Mahlers muziek invloed op de choreografische en muzikale vorm van *nicht schlafen*?

Platel: '*nicht schlafen* vertoont hetzelfde soort breuken en contrasten als de muziek van Mahler zelf; de voorstelling is samengesteld uit heel uiteenlopende ingrediënten, heel contrasterende sferen. Mahler was een van de eerste componisten die muziek 'samplede'. In dat opzicht zie ik gelijkenissen met mijn eigen werk. Mahler verbond in zijn symfonieën en liederen 'hoge' en 'lage' kunst met elkaar. Verschillende stijlen en gemoedstoestanden botsen er op elkaar. Steven en ik zien zijn muziek als een uitnodiging om zelf verder te samplen. Ik wilde haar bijvoorbeeld meteen koppelen aan Afrikaanse polyfone tradities, die de Congolese zangers Boule Mpanya en Russell Tshiebua meebrengen.

Prengels: 'Net als de symfonieën van Mahler is ook *nicht schlafen* erg verhalend, al is er geen duidelijke verhaallijn. Je weet niet waarover het precies gaat, maar je hebt het gevoel iets te begrijpen. Tijdens de repetities kreeg ik het gevoel dat de voorstelling gaat functioneren als één groot adagio van Mahler. Mijn soundscapes ontstaan niet vanuit een vooropgesteld plan om de collagetechnieken van Mahler op de spits te drijven, maar vanuit de creatieve wisselwerking met Alain en de dansers tijdens de repetities. Ik probeer organisch te reageren op datgene wat iedereen tijdens de improvisaties levert.'

'Ik ga vaak erg diep tijdens de repetities. Maar ik ben allesbehalve ongelukkig, hoor.'

In zijn vroege werk gebruikte Alain vaak barokmuziek: Bach in *lets op Bach, pitié!* of *tauberbach* of Monteverdi in *vsprs*. Mozart leek in *Wolf* de uitzondering die de regel bevestigt. Mahler lag niet meteen in de lijn van de verwachtingen. Of toch?

Platel: 'Ik heb vroeger altijd verdedigd dat barokmuziek en mijn danstaal zo ver uit elkaar liggen, zo sterk contrasteren, dat ze elkaar versterken. Aardse lelijkheid kreeg een soort schoonheid door de muziek. En omgekeerd leken Bach of Monteverdi nog emotioneler te worden door de combinatie met de getormenteerde, schurende, rauwe bewegingstaal van de dansers. In de voorstelling *C(H)ŒURS*, waarin koormuziek

van Verdi en Wagner centraal stond, merkte ik echter tot mijn grote verrassing dat mijn dans in de muziek van Wagners opera *Lohengrin* als het ware thuis leek te komen. Muziek en dans leken parallel te lopen en elkaar te ondersteunen. Bij Mahler ontstaat iets gelijkaardigs. De nervositeit en agressiviteit, de passie en de hunkering naar een verloren harmonie die uit Mahlers muziek spreekt, sluit aan bij de beelden die ik in mijn werk opzoek. Soms blijf ik in *nicht schlafen* natuurlijk met contrasten werken, zoals in het beroemde *Adagietto* van de *Vijfde symfonie*, dat ik combineer met korte nerveuse dansfrases. In de lange eerste beweging van de *Tweede symfonie* vraag ik de dansers echter met hun bewegingen zo dicht mogelijk bij de muziek te blijven en een soort versmelting van Mahler en hun dans te zoeken. Mahlers muziek heeft voor mij met totale overgave te maken. De dansers moeten voluit gaan, mee met de muziek. Het is fascinerend te zien dat vooral de dansers die Mahlers muziek op de voet volgen een gevoel van onthechting en bevrijding weten over te brengen. De dansers die tegen Mahler ingaan, lijken minder vrij. Dat is een erg paradoxale ervaring, die veel met Mahler zelf te maken lijkt te hebben. Hij was een controlefreak, die zijn partituren vulde met overgedetailleerde dynamische en expressieve aanwijzingen voor de musici: 'etwas zurückhaltend', 'etwas täppisch und sehr derb' of 'nicht schleppen' ... Tegelijk is zijn muziek uiterst meeslepend. Ik herken iets van mezelf daarin. Mijn voorstellingen zijn vaak een vorm van getekende chaos, maar in het dagelijkse leven hou ik erg van stiptheid en orde ...'

Prengels: 'Hoe meer ik over het leven van Mahler lees, hoe meer parallellen ik met Alain ontdek (*lacht*). Beiden lijken het lijden in hun werk bewust op te zoeken, ook al weten ze

dat ze er tijdens het creatie-proces zelf ook gaan van lijden.'

Platel: 'Ik ga vaak erg diep tijdens de repetities. Maar ik ben allesbehalve ongelukkig, hoor.'

In *nicht schlafen* koppelt u Mahler op een gegeven moment aan Afrikaanse muziek. Waarom deze combinatie?

Platel: 'De ontmoeting met Boule en Russell in het kader van de voorstelling *Coup Fatal* was een belangrijke verrijking van mijn persoonlijke leefwereld. Zij brengen een heel eigen manier van zijn mee en zingen Pygmee-muziek met een heel eigen vorm van polyfonie en ritmische complexiteit. Van bij het begin van de voorbereidingen van *nicht schlafen* kon ik mij een soort contrapunt voorstellen tussen deze Afrikaanse muziek en Mahlers adagio's. Met deze fusie wil ik echter allesbehalve een groot politiek statement maken, over post-imperialisme of post-kolonialisme bijvoorbeeld. 'Doe maar gewoon', zeg ik vaak tegen mezelf en de dansers. Is het een statement dat we twee zwarte dansers hebben? Dat er een moslim en een Israëliische danser meedoen? Dat er tussen al deze mannen één vrouw danst? Nee, absoluut niet. Iedereen op scène moet gewoon zichzelf zijn.'

Prengels: 'Less is more. Dat denk ik ook vaak bij het maken van de soundscapes. Boule en Russell improviseren met materiaal van Mahler en belanden op een organische wijze bij hun eigen Afrikaanse muzikale taal. De beïnvloeding gaat in twee richtingen: wij confronteren onze westerse klassieke muziek met de Afrikaanse cultuur. Tegelijk leerden Russell en Boule Mahler in het Duits zingen. Aanvankelijk vonden ze Mahler verschrikkelijk en vroegen ze ons hoe wij ter ontspanning naar zo'n droevige muziek willen luisteren. Vandaag zijn ze van Mahler gaan houden.'

Waarom duikt er naast de Afrikaanse muziek in dit Mahler-project toch opnieuw een fragment van Bach op?

Platel: 'Net zoals Hitchcock in zijn films, duikt Bach telkens weer in mijn voorstellingen op. Het lijkt wel een fetisj. Bach stelt me gerust. Toch klopt de aanwezigheid van Bach in *nicht schlafen* ook inhoudelijk. *Den Tod niemand zwingen kunnt* uit Bachs cantate *Christ lag in Todesbanden* komt op een keerpunt in de voorstelling, het moment waarop getoond wordt dat de dood op een nieuwe manier kan geritualiseerd worden. Het ritualiseren van de dood is voor mij een hoofdthema van *nicht schlafen*.'

Jan Vandenhouwe

© Chris Van der Burght

'O Mensch! Gib acht!
Was spricht die tiefe
Mitternacht?
Ich schlief, ich schlief –,
Aus tiefem Traum bin
ich erwacht:
Die Welt ist tief,
Und tiefer als der Tag
gedacht.
Tief ist ihr Weh –,
Lust – tiefer noch als
Herzeleid:
Weh spricht: Vergeh!
Doch alle Lust will Ewigkeit –,
– will tiefe, tiefe Ewigkeit!'

'O mens! Geef acht!
Wat spreekt de diepe
middernacht? '
Ik sliep, ik sliep –,
Uit diepe droom ontwaakt,
sta ik op wacht: –
De wereld is diep,
En dieper dan de dag
zich dacht.
Diep is haar pijn –,
Lust – dieper nog dan 't hart
dat lijdt:
Pijn spreekt: verdwijn!
Doch alle lust wil eeuwigheid –,
– wil dieper, diepe
eeuwigheid!'

— Uit: *Also sprach Zarathustra*, Friedrich Nietzsche

GEEF MUZIEK EEN KANS!

Kom op 4 maart tussen 10 en 18 uur in het Concertgebouw uw muziekinstrumenten doneren tijdens de nieuwe Brugse muziekbiënnale B Major! Tegelijk kunt u genieten van concerten en gesprekken tot zelfs een veiling van culturele memorabilia van B Major!-partners. Maar u kunt Music Fund ook financieel steunen. Naar aanleiding van het festival vindt u daarom collectebussen bij alle partners van B Major! Help mee en geef muziek een kans! Alle informatie vindt u op www.musicfundbrugge.be

© Titus Simoens

OPEN REPETITIE BALLET VLAANDEREN

Op zaterdag 29 april is het de Dag van de dans en dan dansen wij al graag eens mee! Niet alleen is er 's avonds en ook op zondagnamiddag 30 april de voorstelling *Requiem / Shahrazad* door Ballet Vlaanderen, op choreografieën van Sidi Larbi Cherkaoui en Jonah Bokaer. Maar om 14 uur kan u ook al meekijken terwijl Ballet Vlaanderen de laatste puntjes op de i zet tijdens een open repetitie (€ 7 / € 3,5 voor -26-jarigen).

© Iris Janke

di 28.03.17 / 20.00 / Concertzaal
UNTIL OUR HEARTS STOP /
Meg Stuart / Damaged Goods &
Münchner Kammerspiele

In deze nieuwe voorstelling van Meg Stuart ontmoeten zes performers en drie muzikanten elkaar op een plaats die zowel een nachtclub als een arena kan zijn: een onbetrouwbaar, ondergronds toevluchtsoord, een plek van verlangen en illusie. Begeleid door dreunende bassen, jazzy piano en slagwerk bevinden de performers zich in een toestand tussen naïviteit en wanhoop.

© Koen van den Broek

zo 30.04.17 / 15.00 / Concertzaal
Requiem / Shahrazad / Ballet Vlaanderen /
Sidi Larbi Cherkaoui & Jonah Bokaer

De cultuurverschillen tussen het oosten en het westen en de kracht van de vrouw. Deze twee universele thema's liggen aan de basis van Sidi Larbi Cherkaoui's *Requiem* en van *Shahrazad*, een choreografie van de Tunesisch-Amerikaanse Jonah Bokaer.

HENK VAN RENSBERGEN
wo 25.01.17 — zo 16.04.17

Fotograaf Henk van Rensbergen is al meer dan dertig jaar gefascineerd door de magie en spanning van leegstaande fabrieken en vergeten kasteeltjes. Sinds 2015 werkt hij aan een nieuw project met beelden van hoe de wereld er zou kunnen uitzien als de mens zou uitsterven. Een selectie van zijn foto's is momenteel te bewonderen in het Concertgebouwcafé.

BESTEL UW TICKETS NU OP

WWW.CONCERTGEBOUW.BE
+32 70 22 33 02 / IN&UIT
BRUGGE 34

Praat na de voorstelling gezellig na in het Concertgebouwcafé of vertel ons wat u ervan vond op Facebook of Twitter (@concertgebouwbr).

Gezellig tafelen voor of na een voorstelling met een verrassing op vertoon van het concertticket.
www.concertgebouw.be/services.

